

даде Франклину 50 фунта стерлинги годишна платка и щѣше да го испраща по търговски работи въ Индия. Но болестъ удари нечаяно добрата Денгана и Франклинъ както по-напредъ, като са видя простъ работникъ, отиде да постѣпи въ печатницата на Кеймара. Последний му заплащаше доволно добръ защото Франклинъ зе да учи на типографския занаятъ три момчета които самъ-си господарьтъ не можеше да научи добръ на нищо. Но когато ученицитъ научихъ толкозъ, до колкото вече можяхъ да работятъ самички на глава, безъ упѣтванъето на учителъ, тогазъ Кеймаръ безъ никаква причина скара са съ Франклина и го накара да си отиде. Тъзи обхода на Кеймара бѣше запятнена съ голѣма неблагоприятность. То са знае че той бѣше длъженъ твърдѣ много на своя работникъ. Освѣнъ дѣто изучи тритѣ момчета, Франклинъ направи превъсходни нови букви които недостигахъ въ типографията на господаря му. Трѣба да знаете че букви до тогазъ не сж били лѣяни въ английскитѣ колонии.

Кеймаръ са раская скоро дѣто са лиши отъ единъ добъръ сътрудникъ. Франклинъ не бѣше само добъръ словослагателъ но и майсторъ словолителъ. Той бѣше отличенъ гравьоръ (изрѣзвателъ) както станж явно отъ подирь. По едно време колонията Нъю-Джерси поръча Кеймару да ѝ напечата хартийни асигнации (каймета). За да са извършаше тѣзи поръчка, бѣше потребно да са начъртава на дъски, да са изрѣзватъ на нея букви и чъртежи, но тъй искусно щото никой отъ подирь да не може да